

Γουίλιαμ Σαίξπηρ

Οκτώ Σοννέτα

κατ' απόδοσιν Παναγιώτου Πάκου

Στην Αθήνα

Το πρώτον δημοσιευθέντα εις το διαδικτυακόν περιοδικόν Ποιείν και νυν εκδιδόμενα τη φροντίδι της εκδοτικής παρεμβάσεως ΕΝΔΥΜΙΩΝ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

2013

ΣΟΝΝΕΤΟ αρ. 1

Μακάρι οι νιοι κι ωραίοι πιότεροι να 'ναι,
της ομορφιάς ο ανθός μη μαραθεί -
σαν φύγουνε μια μέρα οι που γερνάνε
στο ταίρι η θύμηση να μη χαθεί.

Μα μες στη φωτεινή σου τη ματιά,
τρώγεσ' εσύ απ' τη φλόγα του φωτός σου
κι όπου ήταν πλούτη, η φτώχεια μένει πια -
κακός σου οχτρός, ο ολόγλυκος εαυτός σου.

Εσύ, με την πιο ολόδροσην ειδή
του κόσμου, που άγγελος του θέρους είσαι,
θάβεσ' εντός σου, ανθώο μικρό παιδί
κι όσα κρατείς για σε, τόσα στερείσαι.

Δείξ' οίχτο ή φάτον πια τον κόσμο αυτόνε:
ο τάφος να τον φάει κι εσύ, γραφτό 'ναι.

ΣΟΝΝΕΤΟ αρ. 2

Χειμώνες σαν περάσουνε σαράντα
κι οργώσουν το κορμί το ποθεινό,
της νιότης σου η ντυσιά, η που' χες πάντα
θε να 'ναι πια σκουπίδι ελεεινό.

Κι αν σε ρωτήσουν η ομορφιά σου πού 'ναι,
κι ο θησαυρός σου, εκείνο σου το πάθος,
θα 'ν' άδεια ξιπασιά, πως κατοικούνε
μες στων ματιών σου - αν πεις - τ' άμετρο βάθος.

Πόσην τιμή η δικιά σου θα 'χε ειδή
αν έλεγες: "Την πρότερή μου χάρη
θα φτάσει αυτό μου τ' όμορφο παιδί',
που από την ομορφιά σου θα 'χει πάρει.

Γέρος σαν θα 'σαι, αυτός θα καίει εντός του
το αίμα σου το κρύο, το σαν τ' αρρώστου.

ΣΟΝΝΕΤΟ αρ. 3

Πες στη μορφή που βλέπεις στον καθρέφτη,
είν' ώρα διάδοχο να κάνει - διότι
αν δε βιαστείς θα πουν για σε, τον κλέφτη,
πως μιας γυναίκας κόβεις τη μητρότη.

Ποια κόρη αγνή στον άθιχτό της τράφο,
σαν το γεωργό να σπείρεις, δε θ' αφήσει;
Και ποιος ανόητος νάρκισσος σε τάφο
ως θες εσύ - το μέλλον θε να κλείσει;

Καθρέφτισμα της μάνας σου, διακρίνει
την ομορφιά της, μέσα σου, την πρώτη.
Γέρος κι εσύ θα βλέπεις - σαν κι εκείνη -
μες στο παιδί σου τη χρυσή σου νιότη.

Μα αν θες ζωή στη λήθη να θαφτεί,
εργένης πας κι η ειδή σου πάει κι αυτή.

ΣΟΝΝΕΤΟ αρ.18

Να πω πως μοιάζεις με καλοκαιριά;
Μα 'σύ 'σαι πιο γλυκιά και μετρημένη.
Τ' άνθια του Μάη οι ανέμοι σα θεριά
δέρνουν. Το θέρος γρήγορα πεθαίνει.

Βάνει φωτιές ο ήλιος το πρωινό
και άλλοτε η χρυσή του ειδή χλωμιάζει
-κάποτ' η τύχη αστόλιστο, φτηνό
κάνει να δείχνει αυτό που όμορφο μοιάζει.

Μα εντός σου ο ήλιος μέρα-νύχτα καίει
κι ούτ' ίχνος η ομορφιά σου δεν ξεφτίζει,
κι ο θάνατος δε θα 'χει να το λέει
στα σκότη του πως ζεις και πως σ' ορίζει.

Όσον ο κόσμος βλέπει κι ανασαίνει
θα ζει το ποίημα αυτό, να σ' ανασταίνει.

ΣΟΝΝΕΤΟ αρ. 23

Όπως ένας αδέξιος θεατρίνος
π' όλο ξεχνάει τα λόγια του, αγχωμένος,
και σαν το άγριο, λυσσασμένο κτήνος,
που την καρδιά του τρώει περίσσιο μένος,

έτσι κι εγώ, που ν' ανοιχτώ φοβάμαι,
ξεχνώ τα λόγια της αγάπης τ' άγια
λειωμένος απ' το εντός μου πάθος, να με,
και με λυγούν βαριά του έρωτα μάγια.

Άσ', της καρδιάς μου που φωνάζει, να 'ναι
οι στίχοι μου, λοιπόν, βουβοί αγγέλοι,
κι απόκριση κι αγάπη να ζητάνε
πιότερο απ' όσα η γλώσσα να πει θέλει.

Μάθ' όσα ο πόθος μου έχει να σου πει
τα μάτια σου θ' ακούνε στη σιωπή.

ΣΟΝΝΕΤΟ αρ. 42

Κι αν τη λατρεύω, αυτή δεν είν' η μόνη
πίκρα μου ότι τη χαίρετ' ένας άλλος -
μα τ' ότι σ' έχει αυτή 'ναι που με λειώνει
κι ο πόνος πως τη χάνω ο πιο μεγάλος.

Αγάπες μου άσπονδες, έτσι εξηγείται:
την αγαπώ, γι' αυτό τη νοιάζεσαι
κι αλίμονό μου, αυτή ταλαιπωρείται
για χάρη μου, σα βρίσκεται μ' εσέ.

Αν σ' αρνηθώ, η καλή μου σε κερδίζει
κι αν χάσω τη, στο πλάι σου θα τη βρω.
Ταιριάχτε 'σεις κι η μοίρα ας μας χωρίζει,
κι ας φορτωθώ μονάχος το σταυρό.

Μα πως! Ο φίλος μου κι εγώ είμαστ' ένα,
κι άλλον δε θέλει η αγάπη μου από μένα.

ΣΟΝΝΕΤΟ αρ. 44

Η σάρκα μου η νωθρή, σκέψη αν γινόταν,
η απόσταση για 'με δε θα μετρούσε,
αφού, παρά τ' όποιο κενό θα 'ρχόταν,
όσο μακριά κι αν ήταν, εκεί που 'σαι.

Τι κι αν πατούσα τότ' εγώ στα ξένα,
μακριά 'πό σένα, αφού πετάει η σκέψη
από στεριές και πέλαγ' αφρισμένα,
κι όπου θελήσει, εκεί θα ταξιδέψει;

Στη σκέψη, αχ, πως δεν είμαι σκέψη σβήνω,
που φεύγεις και να τρέξω δε μπορώ,
και καρτερώ, όπως είμαι, μες στο θρήνο,
μια μάζα σκέτο χώμα και νερό.

Άλλο από δάκρυα, ετούτα τα στοιχεία
δε δίνουν, μάρτυρες στη δυστυχία.

ΣΟΝΝΕΤΟ αρ. 138

Ορκίζετ' η καλή μου ότι είν' αλήθεια
όλα όσα λέει και την πιστεύω - διότι
μ' αρέσει που της νιότης την ευήθεια
μέσα μου βλέπει, κι όλη την αγνότη.

Ματαιόδοξα, θαρρώ πως με περνάει
για νιο κι ας ξέρει ότι έχω πια γεράσει,
μα λέω 'τι η γλώσσα της δε με γελάει -
για μας τους δυο η αλήθεια 'χει σωπάσει.

Πρέπο να λέει αλήθεια τι να το 'χει,
κι εγώ να πω είμαι γέρος τι με βιάζει:
Πίστη στα λόγια ο έρως θέλει κι όχι
τα χρόνια μου η καλή μου να φωνάζει.

Ψέμματα εγώ, λοιπόν, κι αυτή ίσα κι όμοια,
κι ο ένας τ' άλλου πλέκουμε τα εγκώμια.

Η ψηφιακή πλακέτα με οκτώ Σοννέτα του Σαίξπηρ σε μετάφραση Παναγιώτη Πάκου, έγινε φιλίας χάριν και παιδειάς το Νοέμβριο του 2013 στην Αθήνα από το Βασίλη Λαλιώτη.

Είναι χαρισμένη στη Χριστίνα Μέτσικα.